

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BACS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KOZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Égész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.
Néptanítónak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1.50.
Egyes szám ára 10 kr.

Felolós szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

Megjelenik hetenkint kétszer: vasárnap és esütörtökön.

Szerkesztőség: Gromon- és Zrínyi-utca sarkán.

Kiadóhivatal: Csendes-utca TOTI-féle ház.

A párisi világkiállítás.

Kegyét vadászni és bakot löni.

Ebben kulminál a magyar kormány tehetségeinek legragyogóbbika — körültekintő óvatosság.

A közgazdasági minster különösen excellens férfiú. A mióta a ministeri teendők közé helyezte a hivatalos kézesókot is, azóta legfőbb igyekezete az, hogy következetes maradjon magatartásához és méltónak mutassa magát Tisza Kálmán protectiójára.

Mint közgazdasági minsternek ugyan kötelessége volna a magyar ipar fejlődésének gátát nem vetni, de azért ez a kötelessége nem zavarja őt abban a kedvtelésben, hogy tekintélyes állásának és ministeri hatalmának minden pressiójával megakadályozza a magyar iparosok részvételt a párisi világkiállításban.

Különös pártolása ez a magyar ipar érdekeinek!

A közgazdasági minster nem röstel lefáradni Nagykörösrre, a gazdasági kiállítást megnézni, (esoda, hogy Zomborba nem rándult!) és pártolja is az ilyen kisebb jelentőségű mozgalmakat, de mikor arról van szó, hogy a külföld előtt mutassuk le kulturális haladottságunkat és ha hivatalosan nem is, de legalább magántermelői szorgalmából a világ első városában tününk fel azzal, a mit ész és szorgalom produált, — akkor előáll a közgazdasági minster és tyuksemére hág a kiállítani szándékozónak; „Ti nem fogtok kiállítani, mert azzal a kiállítással a nagy francia forradalom emléket fogja a francia nemzet megülni, pedig abban a francia forradalomban Mária Antoinettet is lefejezték, az pedig osztrák főhercegnő volt! A loyális nem engedheti meg, hogy a hű magyar nép oda menjen a párisi kiállításra!”

Oh rettentő korlátoltság! Émelygő hízgelés a dynastiának, arcultése minden szabadelvűségnek!

Ilyenek a „liberális” ministerek.

Kikacszagni való dolog, ellentétbe állítani a francia forradalom ünneplését azzal a köteles loyálisással, melyet a magyar nemzet évszázadok esalódásai által meg nem keserítve, törhetetlen hűséggel hord, szívébe zárva. Bárgyúság azt hinni, hogy magyar nemzet hűségén, az „ösi erényen” csorbát üthetne az, ha a forradalom emlékünnepe népviseleve van a magyar munka. Ilyet csak a számalmas együgyűség vagy a képmutatás mondhat.

A magyar közvélemény nem téved, ha ez utóbbi esetet látja fenoforgni.

Igaz ugyan, hogy nem sokat tartunk a hazai kormányról, de annyi intelligencia bizonyára van a kormányzó urakban, hogy fel tudják fogni nemzetközi jelentőségét a nagy francia forradalomnak és a világra kiható mozgalom legjellemzőbb phásisának nem a királygyilkolást tartják, hanem a szabadság, testvériség meg egyenlőség nagy elveinek győzelmet.

Ezt még talán gr. Széchenyi Pál is felfogathatja.

Épen azért a kormány kifogása csak izetlen belevonása az uralkodó háznak, a politika eselszövényeibe. — Olyanforma „öreg ágyú” ez a loyális kérdés, mint a minő a kabinetkérdés szokott lenni. Ha már kifogyott a kormány minden eszközből, akkor ilyen fegyverekhez szokott nyulni.

Csak az a baj, hogy a szítán keresztül láthatunk.

Nevelés az azt hinni, hogy a világ legalkotmányosabb uralkodója megbotránkozónak azon, ha alattvalói egy republikánus jellegű kiállításon megjelenének. A kormány érezte is, hogy Széchenyi kifogása nem is lesz elegendő. Tisza Kálmán sietett is a világpolitikai hely-

zettel megokolni a kormány magatartását és — úgymondá ő csak a kiállítókat akarja megödni esetleges demonstrációktól, a melyeknek Austria-Magyarország polgárai Párisban ki volnának téve.

Csak hogy ezt sem hiszzük el.

A kormány magatartása ez ügyben, a rettenetes politikája.

Félnek megsérteni Bismarckot, — a ki úgy látszik parancsolni kezd a bécsi uraknak. A Ballplatzen az ő muzsikájára táncolnak, és mi természetesebb, mint hogy a magyar kormány is híven követi a Bécsből jött utasításokat.

Pedig kár a francziák ellenszenvét provokálni.

Ez a nép nem egy tanujelét adta a rokonszenvnek, melylyel a magyar nemzet irányában viseltetik, daczára a megváltozott politikai viszonyoknak. A jó párisi népnek az orosz-kultus csak afféle sport, a mely idővel szinten le fogja magát járni; — az ilyen muló, jámbor hőbort miatt fölösleges, feszültséget teremtő nemzetek között. Fölsőleges annál is inkább, mert az ilyen raffinirozottan megteremtett ellenszenv gyakran tartósabb szokott lenni, mint a valódi sympathia, a mit évszázados érdekközösség teremt meg a nemzetek között.

A szolgálattelkűségnek keserű gyümölcse, ha a magyar kormány ilyen ügytelenségei még bonyolódottabbá teendik az általános politikai helyzetet.

A francziák nem demonstráltak volna, annyira bizonyosan tisztelik a vendégjogot, de ne esodálkozzunk azon, ha Tisza és Széchenyi demonstrációjára a válasz francia részről majd kissé erősebb hangon fog bekövetkezni.

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

Isten veled!

Még látom könyvtul azott arczodat,
S szemedben rezg egy gyémántfényű csepp,
Boldogságomból még egy pillanat,
A másik már kietlen — nélküled . . .
Még játsz kis kacsódb kezembe, s ajkam
Reatpad bucszó-édesen . . .
Isten veled első való utadban,
Isten veled, szép hölgyem, hitvesem!

Menj s vig napok sugári szálljonak
Lelkedre, mely oly tiszta, mint a nap,
Menj s álmodd amaz édes álmodat,
A melyeket utadnak czélja ad,
Üdülni menj, szép élet, én akartam,
Pihenj a fenyvesek közt kéjesen . . .
Isten veled, első való utadban,
Isten veled, szép hölgyem, hitvesem!

Lelkem veled lesz, és édes lehed
Beszúvják ajkaim csókszomjasan,
Magaddal visz a játszi képezet,
S miként azt árny, követlek utalnan.
Látom mosolyod, — s egy eszengő kacajban
Szíved örök derujét éldelem . . .
Isten veled első való utadban,
Isten veled, szép hölgyem, hitvesem!

Ah, ez a válás — nem vigasztalan,
Habár elválni — fájó gondolat;
E válásnak nagy . . . nagy értéke van,
Mit a viszontlátásnak már ad.
Alig hogy váltsal s méz én álmaidban
Csak viszontlátlak minden éjjelen . . .
Isten veled első való utadban,
Isten veled, szép hölgyem, hitvesem!

Számlálgatom a röpke perczeket,
S gyönyörködöm, hogy szállnak hátra, el;

Csak szálljatok, míg majd közületek
»Egy« a viszontlátás utjára kel . . .
Csak szálljatok s megkönyörülve rajtam
Jövel te »egy« — ábrándos egy hitem . . .
Isten veled első való utadban,
Isten veled szép hölgyem, hitvesem!

És előjvend . . . én látom jóni már,
Mindennap biztatón mosolyg felém,
S mert elgondolhatatlan udvre vár:
Türelmes nap dereng szívem egén.
Te itt pihensz majd újra karjaimban,
Itt nyugoszl újra vágyó keblemen,
S bár isteni kéj ez — való utadban:
Biz én nem válok többé soha sem!

A—th.

Egy magyar honleány életéből.*

— Deák Ferencz levele és I. Ferencz József kiáltványa. —

Szomorú történet az, melyet itt elmondani akarunk. Ha regényben olvasnók, képtelenségnek látszanék, míg így a hivatalos akták kusza sorából kibetávoz, néma esodálattal tölt el azon nő iránt, ki hősi eréllyel nem kisebb munkát folytat, mint a gigások, mikor az eget ostromolták.

Egy asszony, ki ellen harezta két egy egész birodalom, szorongyával, törvényeivel s midőn ő igazat követelve, megjelen üldözött előtt, a bírák így utasítják vissza: „Igaz van; de itt ne kereszen igazságot, vagy pedig 300 ezer katonával jöjjön!” (Villim udvari tanácsos szavai.)

Hol a férfi, ki ilyenkor esüggedten nem fordulna el életezéljájától? ezek után remélni, küzdeni csak asszony tud, az is csak akkor, ha szívében hazája képét hordozza s azt hiszi, hogy közdelme nem magáért, egész hazájáért történik.

Özvegy Pereczky Istvánné báró Horváth Teréz e nő, kinek emléket oda vési a jövő, a hol a Zrínyi Ilonák, Szilágyi Erzsébetek, Perényinéek neveit ragyogtatja a történelem.

Báró Horváth Teréz 1824-ben márczius 22-én született Veszprémben.

Szülei korán elhaltak s ő Székesfehérvárott a Rátné-féle nevelőtintézetbe került.

* Utánnyomás nincs megengedve.

Szerk.

1841-ben házasságra lépett Pereczky István angol polgárral, ki mint lengyel nemos száműzetésben élt.

Boldognak igérkező házasságuk csakhamar szomorú véget ért, mert Pereczky István az esküvő után 7 hónapra Pozsonyban meghalt s a fiatal özvegy bánatától üldözötve, külföldre utazott s 1843-ban Bukarostben telepedett le.

Itt a rendkívül szellemes s ritka műveltségű nő csakhamar kedvezene lön az előkelő társaságoknak, ugyannyira, hogy elhatározta élte hajóját itt végképp kikötöni.

Szándékának kedvezett a sors, mert gróf Grandpré francia tábornok özvegye szinten a román fővárosban, akára letelepedni, báró Horváth Terézszel szövetekezett egy nevelőtintézet alapítására. A esaládok siettek leánykaikat az országzorte ismert és tisztelt magyar bárónő gondjaira bízni.

Az intézet pártolása oly nagy volt, hogy évenként báró Horváth Teréznek többet jövedelmezett 800 aranyból.

Ilyen viszonyok közt találta őt a szabadságharez kitérése s a lelkes bárónő szoval és tettel iparkodott hazájának javát előmozdítani.

Előkelő állásánál fogva sikerrel ápolja Romániában a magyarok iránti rokonszenvet, majd később, midőn az árulás diadalmaszkodott, háza a menekülők szálló helye s vagyona a bujdosók közkinése lett, mint azt Vándor Lajos, a bukaresti magyar lelkész, egyik könyvében oly magasosztos vonásokkal esztelte.

Az osztrák zsarnokság, melyre a győzelem is megaláztatás volt, mert idegen kőny szerzte neki, idegen fegyverekkel, retentetesen tombolt dühében.

A világot iszonyú hírek szárnyalták be a kegyetlen vérontásokról s a kis Romania, mely akkor még a saját portyáján is alig-alig volt ur, elsö kézből kapta a rémhíreket az aradi vértanúk kivégeztetéséről, a pesti gyilkosságokról s az országzorte tartott kegyetlen hajszákról.

Báró Horváth Teréz e gyászhirek szíven találták s kétszeres erővel lobogott szívében a honzerótel lángja. Mig egyrészt enyhítette a bujdosók szenvedéseit, másrészt a diplomaciánál, különösen az angol consalatusnál, melyhez, mint férjéről angol alattvaló, joggal is, bizalommal is fordulhatott, nem szünt meg a kegyetlenül gyötört magyar nemzet érdekében szót emelni.

Különösen akkor lépett föl eréllyel s nem egyszer sikerrel, midőn az osztrák zsarnokság bosszúvágyában annyira ment, hogy felhasználva Romania gyomatlanóságát (miben a dákóromaniság is segítségére volt), Romániában ép úgy üldözte a menekülőket,

